

לה, שאם היא תצטרך את הכסף לזמן ארוך יותר, שרק תגיד, זה לא דחוף לי. אבל אחרי חודש ימים התחלתי להרגיש שמשוהו לא בסדר. למרות שהיו לה חובות של אלפי ל"י, היא היתה נוסעת כימעט כל שבוע למיספר ימים עם הילדים לאיזה מלון מפואר. התחלתי לדאוג, אשה אלמנה, שאין לה הכנסה — וחיה כמו נסיכה. כשהגיע זמן פרעון הצ'ק הלכתי לבנק. נעשה לי חושך בעיניים. הפקיד צחק לי בפנים. הוא אמר שהחשבון שלה סגור מזמן. אין בו גרוש.

רציתי מייד לאהובה. היא נתנה לי צ'ק אחר, לעוד חודש. כמוכרן שגם לצ'ק הזה לא היה כיסוי. כך היא דחתה אותי בכך — ושוב בסיפורים אלגנטיים במשך שבועות. למרות הכל לא רציתי ללכת למשטרה. אמא שלה התחנתה בדיוק באותו זמן עם איזה אמריקאי, ותשבתני שאולי הוא עשיר ואני אקבל את המגיע לי. אבל בעלה הח' דש מת כעבור חודש ולא יצא מזה כלום. "או הבנתי שהכסף אבוד. הלכתי למש" טרה. אמרו לי שם שאני לא הראשון, ושי כמעט אין לי סיכוי לראות את הכסף."

★ ★ ★

מאמר ראפר פתר את התעלומה ש-
אספה את הפרשה מרגע שהתפוצצה החוצה: כיצד אירע שאנשי עסקים מנוסים הילחו זה כנגד זה? נכון שרבים מהם היו יקידה ויקידה שפחה ותיקים. נכון שהיא אשה יפיפייה. ייתכן שגברים נוספים יכולים לספר על סצינות עירום כי

אלמנת הקצין הוציאה במירמה 200 אלף וניסתה לשלם חובות - בגופה

היתה רק משכורת. ההגיון דרש שאהובה תתאים את עצמה למציאות החדשה ותצמי צם את הוצאותיה. אולם היא סירבה אפילו לשמוע על כך: היו לה ידידים בלונדון, בסאריס, באמסטרדם — והיא הרגישה ח' בה לעצמה לבקר אצלם לפחות פעמיים ב' שנה. לקבלות הפנים הרבות אליהם הו' מנה, היתה חייבת להוסיף כל פעם בשימלה חדשה. והיה עליה גם, כמוכרן, לארגן קב' לות'פנים ומסיבות בביתה שלה.

כך הידרדרו הדברים עד אשר, בנובמבר 1964, נהרג בעלה של אהובה באותה תאונה מיטורית — שנשארה מיטורית עד היום. אהובה נשארה אלמנה עם ארבעה ילדים. מחברות הביטוח היא קיבלה, לדבריה, מק' דמה של 70 אלף לירות. כסף זה יכול היה להספיק לה לשלם את חובותיה ולארגן מ' חדש את חייה, תוך שהיא מתפרנסת למח' ייתה מקורצית'פנים או קוסמטיקה. שני מיקצועות בהם התמחתה.

אולם אשת'החברה היפהפיה לא היתה מסוגלת לוותר על חייהוורה והמותרות גם לאחר שהתאלמנה. במקום להחזיר חובות,

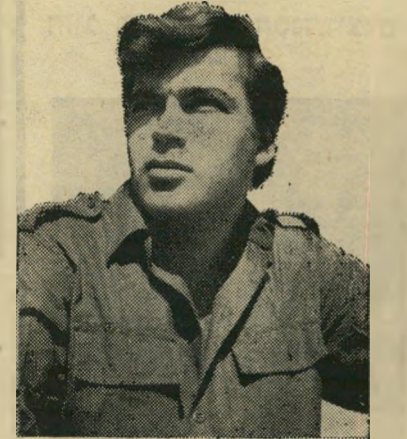
ה סרפ הסנסאציוני ביותר בפרשת הסתככותה של אהובה גזית, החשודה בהוצאת 200 אלף לירות במירמה, נחשף רק השבוע: היה זה הגילוי שאשת'החברה ניסתה לשלם את חובותיה — בגופה. גילה זאת אחד מקורבנותיה, אברהם ח' מיש, בעל חנות רהיטים ברחוב בני יהודה בתל-אביב. סיפר אבי לכתבת העולם הזה: "אהובה באה לחנות שלי, וקנתה רהיטים באפלי לירות. תמורתם היא נתנה לי צ'ק. כשמסרתי את הצ'ק לפרעון, הוא חזר עם הסימון הידוע לשימעה נא לפנות למושך. ניגשתי לביתה בו ביום, פתחה לי את הד' לת בתה בת החמש. גברת גזית שכבה במיטתה, מכוסה בשימכה דקה. כשביקשתי את הכסף, היא נתנה לשמיכה ליפול, וגיל' תה לי את גופם העירום. אבל זה לא עזר לה. אמרתי לה שאני רוצה את הכסף. רק את הכסף. היא הציעה לי או לנסוע ללונד' דון על חשבונה, הקבל שם את הכסף מע' רך'היון שלה. היא טענה שאינה יכולה להעביר את הכסף ארצה באופן רשמי, ומשתלם לה לשלם לי את הנסיעה. החלט' תי להתיעץ תחילה בעור'דין שלי, וקבע' נו פגישה נוספת." היא לא הופיעה לפגישה — ונעצרה באותו יום.

בזאת הגיעה לשיאה הפרשה הפנטאסטית, שתחילתה בהולנד, לפני חמש שנים, כא' שר סגן-אלוף בשם גרשון מרדכי גזית נה' רג שם בתאונה מיטורית, עת נפלה מכו' ניתו לתעלה — וסופה השבוע בתל-אביב, כאשר אלמנתו נידונה לארבעה חודשי מא' סר על עבירות'המירמה שלה ומשיכת'צ'קים ללא כיסוי על מאות אלפי לירות.

★ ★ ★

אהובה היתה אשתו של סגן-אלוף גזית. במשך 12 שנה, ילדה לו ארבעה ילדים. בעורת הוריה בעלי-האמצעים, ומע' מדו הרם של בעלה, ניהלה חיי-מותרות ורחצה לה רמה גבוהה ביותר: דירה מרח' חת, מכונות פריטת ונסיעות לחוץ-לארץ היו עבורה דברים מובנים מאליהם. לוא היה קיים בישראל חוג-סילון, ניתן היה לומר שאהובה משתייכת אליו.

המצב השתנה כאשר אביה נפטר. אמה האלמנה לא יכלה להמשיך לספק לבתה כספים כמקודם. מכורתו של בעלה —

ניסתה לפתוח אברהם ח' מיש, טבא לקבל כספו וזכה, לדבריו, בהצעה רומנטית.

דו-לצ'ה וייטה בל'י כייסוי

בתור צדיק גמור ומתלונן עליה במשטרה. אדם אחר, שאני לא רוצה לנקוב בשמו, הוא בעל מיספר תיקים במשטרה. הוא רצה להשיג מטבע זר בדרך בלתי-חוקית, ונתן לאהובה אלפי לירות ישראליות כדי לקבל תמורתן לירות שטרלינג באנגליה. כשהור' בה לא יכלה לשלם לו, הוא איים עליה בטלפון שיהרוג את הילדים."

★ ★ ★

הבת שלי איננה פושעת, היא פשוט נ'ה נשברה, הצהירה האם מרות. "לא יכ' לה לעמוד בכל הצרות שנפלו עליה ונש' ברה. אנחנו היינו משפחה עשירה מאוד. היו לנו בתי-חרושת ומיגרשים. לאהובה אף פעם לא היה חסר שום דבר. גם אחרי ש' התחתנה היו לה חיים טובים. בעלה היה קצין גבוה בצבא, היא הסתובבה תמיד ב' חוגים של החכרה הגבוהה, ואנחנו עזרנו לה תמיד כשהיה חסר לה כסף. עד שבעלי מת היא לא ידעה מה זה דאגה. והיא היתה תמיד אם מסורה מאוד לילדיה. תמיד רצתה רק שלא יחסר להם כלום, וכשבעלה מת, זה שבר אותה. וכשראתה שכולם נותנים לה כספים בקלות, היא חשבה שאפשר להמשיך. "אולי עכשיו יותר טוב לה, כשכל ה' דאגות ירדו ממנה. היא יושבת אמנם בבית' סוהר — אבל הרדיפה הגדולה נסתיימה."

מיטה, כרוגמא אבי חלמיש. אך כל זה עדיין לא סיבה מספקת לתת עשרות אלפי לירות לאשה, הידועה מזה שנים כשקועה בחובות. את המפתח לתעלומה טיפקה אמה-האל' מנה של אהובה, מינה טורקניץ. בדמעות בעיניה סיפרה היא לכתבת העולם הזה על הצד השני של המטבע:

"האמת היא שכולם חשבו לנצל אותה. היא עשתה יושם טוב, סיפרה שיש לה הרבה כסף באנגליה — והם רצו להרויח עליה. אחרת, אני שואלת, למה הם הילח' לה עשרות אלפי לירות? אף אחד לא נותן כסף סתם. אני פעם רציתי ללח' בבנק, ששם אני לקוחה ותיקה מזה עשרות שנים, 500 ל"י. הם ביקשו כליכך הרבה ביטחון נתו וערבים, שווייטרתי על זה. ופה פיתאום נתנו לאהובה אלפי לירות בלי ביטחונות.

"האדם הזה מסקניוניביה, למשל, נתן לה רק 8000 ל"י מזומן — והיא נתנה לו צ'ק על 8,400. זאת אומרת שהוא רצה להרויח רביית של 25 אחוז. אדם כזה, שרוצה רחמים קלים, צריך לקחת בחשבון שהוא מסתכן. מלבד זאת הוא היה עולה חדש, ועל-ידי הקשרים של אהובה הוא נתקבל לעבודה במשרד ממשלתי במישרה טובה. קודם הוא ניצל אותה, וקיווה לנצל אותה עוד מכל הצדדים — ועכשיו הוא מופיע

השקיעה את כספה בעסקים, הפסידה את כולו — ונכנסה לחובות נוספים.

★ ★ ★

סיפר אחר מיידיה הנדיבים, עולה בעל-אמצעים מסקניוניביה: "היכרתי את אהובה לפני מיספר חודשים בקבלת-פנים אצל ידידים משותפים, אנשים מכובדים, ידועים בארץ. היא עשתה רושם כביר. יפה, אלגנטית, בעלת כושר-שיחה אינטליגנטי ומכודר. אשתי והיא הפכו מידי לחברות. אהובה החלה מבקרת אצלנו ב' בית ואנחנו אצלה. גם הילדים שלנו, שהיו באותו גיל, מצאו שפה משותפת.

"כחודש לאחר שהיכרנו, היא ניגשה אלי יום אחד וסיפרה לי סיפור נוגע-ללב. היא לוותה כסף מאדם מסוים, וזה דורש פית' אום שהיא תחזיר לו לפני הזמן. לדבריה, נמצא כל כספה, המסתכם באלפי לירות שטרלינג, באנגליה — וזה יקח לה חודשים להסדיר את העברתו לארץ.

"האמנתי לה בלי היסוס. שאלתי אותה לכמה היא זקוקה. היא אמרה לא הרבה, 8,400 ל"י. נתתי לה את הכסף, בלי לחשוב פעמיים, ולקחתי ממנה צ'ק דחוי לחודשים תמורתו. היא עשתה כזה רושם טוב, של אשה מהימנה, בעלת כסף, ואם כליכך מסורה לילדיה — שעוד הוספתי ואמרתי

עצמו חופשה, ויצא לירושלים, שם הוא מנהל את ישיבת פורט-יוסף. בלכתו לעיר' הקודש, נטל עימו מלכה גם את זכות החתימה על צ'קים.

גם מוכיר-מועצה אין לעירדה האומללה. מנהל מחלקת-החינוך, שהוא — במיקרה — גיסו של ראש-המועצה — ממלא גם את תפקיד המוכר. דבר זה, טוענים הטו' ענים, גורם לכך שאין לאופקים לא מוכיר — ולא מנהל מחלקת-חינוך.

בימים האחרונים, חזרו המים לזרום ב' בתי תושבי-העיריה, אולם ההסדר שהושג עם מקורות הוא זמני בלבד — זאת יוד' עים הכל במקום. הסיכויים הם, חוששים התושבים למודי-ההנסיון, שהם עלולים לקום באחד הבקרים הלוהטים — ולגלות ששוב ניתקו אותם מרידות-העסקנים מהמים.

שתושבי העיריה טובלים ממחסור במים — בעצם ימיה-השרב הלוהטים. ואילו בחורף, לעומת זאת, הם מוצפים שיטטונות המאיי' מים להטביעים.

לדעת התושבים, אשמים בצרות אלו חב' רי המועצה, הדואגים רק לנהל את מל' חמתיהם האישיות, מזניחים תוך כדי כך את בניגנייה-מקום.

כודם נעדרים. טוענים התושבים: ראש-המועצה, משה מייבסקי, איש המס' ד"ל, משתתף זה כבר שנה תמימה רק ב' ישיבות הרו-שבועיות של המועצה, אינו משמש בתפקידו במשכורת. במקום זאת, הוא עובד כפקיד בכיר במפעל-הטקסטיל המקומי, אופאר. ואילו ראש-המועצה הבר' על, רפי מלכה, איש המפדיל גם הוא, התכנס בשעתו על מה שהתכנס, נטל ל'

טען שיטריט. "אבוטבול זה שם של ספר' דים וירחמיאל של אשכנזים."

נימוק זה שיכנע את משטרת חיפה, ש' דחתה בניתיים את מעצרו של שיטריט.

עסקנים קללות באופקים

קללות הינן כיום המיצרן הפופולארי ביותר בעיריית-העולים אופקים. השימוש בהן עולה על גדותיו — וכולן שלוחות מתושבי-העיריה — לא נבחריהם, חברי ה' מועצה המקומית, לא הבדל אם אלו מש' תייכים למסד'ל או לעברות. הסיבה הלוהט' מוצדקת לכל הדעות: זו השנה השלישית

במדינה

(המשך מעמוד 19)

לא כן משטרת חיפה. סמ"ר אברהם מ"ר מור ביקש משופט השלום החיפאי צבי לוי'ן צורתפיסה כנגד מלאי הרפורטים שנש' ארו אצל בעל המיסעדה, משה שטרית. השופט הוציא את הצו המבוקש בגלל "הפ' צת מיסמכים המתיימרים להיות טופסי מש' טרה רשמיים". סמ"ר מרמור אף ביקש לע' צור את שיטריט, באשמת הטעיית הציבור. שטרית טען כי בשום מקום בדו"ח הפרטי שלו, לא הופיעה המילה משטרה, פרט למ' קום המיועד לחתימת השוטר בו היה כתוב: "שוטר 000000 אבוטבול ירחמיאל". אין בכל המשטרה שוטר בשם זה,"